

Publicerad 2009-01-13 16:35 av zinna

Han var den stora K

Men det fanns en mörk sida som sakta knäckte hennes vilja till det vackra i livet....

Aldrig mer, aldrig att du kommer mi

Det var en gång en kärlek så stor, nu är det bara bitterhet kvar

Det är tyst ute, så tyst att hon kan höra regnet andas runt huset och sitt hjärta slå. Glasrutan skimmrar av tunna regndroppar som gråter tyst i natten, glider ned på glasets kalla yta för att så suddas ut till intet.

Hon tänder sin cigarett med ett njutningsfullt drag, ser lågan sakta ebba ut i ett långsamt farväl.

Står så ensam på sin balkong, skådar ut i natten. Regnet får hennes hår till att bilda en mjuk ram runt hennes ansikte, dom slitna dragen får en mjukare nyans i nattens milda månsken.

Den glada obekymrade masken som hon har döljt sig bakom hela dagen är på väg att spricka, hennes blekrosa läpper skälver i återhållen gråt.

Hennes hand darrar när hon för sin cigarett mot munnen, suger begärligt och låter tankarna få fritt spelrum. Släpper så ut röken med ett djupt och sårt andetag.

Aldrig mer tänker hon aldrig mer vill jag gå tillbaka till det liv jag hade, jag ska klara det här, JAG SKA! nästan skriker hon till sig själv

Hon, maskrosbarnet, det är så hon tänker om sig själv, har klarat mycket, men hon är sliten nu, drömmarna har hunnit i fatt och det trygga livet hon hade är nu en saga blott.

Hon kämpar en kamp för sin egen existens, för sina tankar och behov.

Han den stora kärleken, allt vad hon hade hoppats på. Han med stort H. Hon hadde stolt gått vid hans sida, stolt sett andra tjejer rakt i ögonen och tänkt lyckeligt "han är min"

Hon hadde varit så lycklig den dagen för så länge senn, när han kom till henne, den första kyssen, hon kunde nästan smaka den än, var som en resa till himmelen.

Hon kunde inte riktigt tro på allt han sa, när han slöt henne i sin varma famn, när han viskade i hennes öra, när han kysste henne begärligt

Hans varma blick, fick henne att bli mjuk i knärna och pirrig i magen och hon kunde gå runt med ett längtansfullt leende på läpparna.

Han som hadde givit henne trygghet och visat henne kärlighet, han som hadde gjort henne lyckelig, ja så lyckelig att hon brukade säga -att så här lyckelig går det inte att vara för då ramlar himmelen ner. Han hadde bara skrattat vid hennes sida och sagt -lita på mig, jag älskar dig Men allt det är borta nu.

Hans ord ekar i hennes innre

Det var det här du ville. Du har valgt det själv. Det var dina ord inte mina kom ihåg det...

Och så hadde han gått

Hon står där på sin balkong låter äntligen tårarna rinna fritt, hjärtat värker av sorg och hon tänker bittert för sig själv, -ensam nu, ja jag är ensam nu.

Livet med den stora kärleken visade sig inte att vara så vackert, han hadde en mörk sida, en skrämmandes sida, helt kännslokall.

Inget i hemmet var bra nog för honom, hon gjorde aldrig något rätt, använde för mycket pengar, för lite på han, lagade för dårlig mat och städade inte rent. Allt hon gjorde var misslyckat i hans ögon och efter 4 år

kände hon sig misslyckad.

Hon hade varit här förut, känt så här förut och visste att det bara var en tidsfråga före slagen skulle komma. Hon hade lovat sig då för så länge senn aldrig mer, men nu var hon här igenn.

Han hade blivit arg när hon hade sagt att hon inte orkade mer, han hade skrämt henne, hans bruna mjuka ögon hadde blivit så där skrämmandes hårda och kalla, tittat på henne uppifrån och ned, mät henne med blicken och hånskrattat frågat henne vem hon trodde hon var. Vem tror du vill ha dig, du som är så fet och oduglig, tror du att du kan hitta någon bättre än mig?

Då hon hadde mött hans blick med en trottsig min, hadde han blitt helt röd i ansiktet, och före hon hadde sätt den komma så kände hon blodsmaken i munnen och tjutet i öronen. men hon hadde stått kvar på samma fläck, sett honom i ansiktet och sagt...-Gå nu är du snäll, -gå nu.

Ett litet späd skrik bringer henne tillbaka till verkligheten, får henne att skyndsamt ta det sista blosset på ciggen, tårkar tårarna snabbt, vänder sig om och ropar in.

Jag kommer lilla gumman.... Mamma kommer...

Det sista hon tänker före hon stänger sin balkong dör är...

Jag jag är själv nu, men inte helt själv... vi ska nog klara det här gumman... Vi ska klara det här.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren zinna med Poeter.se id #26007 innehar upphovsrätten